

Maria Pallarès Sans

familia@mariapallares.org

Entrevista a Josep Vives, S. J.

Josep Vives i Solé va nèixer a Montferri (L'Alt Camp) l'any 1928 i va ingressar al noviciat de la Companyia de Jesús l'any 1945. Després de molts anys de formació – humanitats, filosofia i teologia- va estudiar Filologia clàssica a Oxford i es va doctorar en Filosofia per la Universitat de Barcelona. Ha estat professor de Dogmàtica a la Facultat de Teologia de Catalunya; també ha exercit la docència a la Universitat Autònoma de Barcelona, a la Universitat Catòlica de Lisboa i a l'ISET de Coxabamba. La seva comesa pastoral s'ha centrat en els Exercicis espirituals de Sant Ignasi. Ha publicat nombrosíssimes obres de teologia i d'espiritualitat: *Génesis y evolución de la ética platónica*, *Los Padres de la iglesia*, *Examen de amor. lectura de San Juan de la Cruz*, *Els cent consells espirituals del Pare Diadoc*, *Crear el credo*, *Si oyerais su Voz*, *Exploración cristiana del misterio de Dios*, etc.

Malgrat la importància de les dades biogràfiques que hem assenyalat i que són molt rellevants no són el motiu pel que fem l'entrevista. El P. Vives forma part de la nostra vida, és un més de la família. Va presidir la celebració del nostre matrimoni, va batejar els nostres fills, els va donar la Primera Comunió, va casar la nostra filla Maria amb Ignasi i va oficiar les exèquies de la nostra filla tant en el tanatori de les Corts de Barcelona com a l'Església d'Arbeca (Les Garrigues) on està enterrada. La presència del P. Vives, home de Déu i home senzill de poble, sempre ha estat per a nosaltres un gran ajut espiritual. Per tot això i per el molt que l'estimem, fem aquesta entrevista.

Parlar de Déu resulta molt difícil i impossible nombrar-lo. El llenguatge humà, pobre i inadequat, queda molt lluny de l'horitzó lluminós de la divinitat; les nostres paraules només són balbotejos; s'imposa el silenci. No obstant, la teologia de Josep Vives ens sembla assequible; el seu llenguatge senzill i clar ajuda a sentir el Misteri, una realitat tan gran i transcendent que no acabem d'entendre.

Parla'ns de Déu

Vosaltres mateixos acabeu de dir que és difícil parlar de Déu. Tota paraula humana resulta totalment inadequada. I, no obstant això, si aconseguim penetrar en la realitat de tot més enllà de les paraules i els conceptes, intuïm que en el fons ha d'haver **un Amor que tot ho mou...** i això, innominable i indicible, seria el que volem denotar quan diem "Déu". És el més fons de nosaltres mateixos i de tot: el sentit del meu jo i de tot l'univers. Sant Agustí deia: **més íntim que la meva intimitat i més per damunt meu que tot el que em ultrapassa.**

"Vivens homo, gloria Dei" va escriure Sant Ireneu. Què és la vida i quin sentit té?

Des de Déu es pot veure un singular sentit de la vida humana. La Bíblia diu que l'ésser humà va ser fet "a imatge de Déu". Els grecs deien que la vida és una guspira divina – o una llavor divina- deixada anar a la carn humana. Tots balbotegen per a dir el mateix: la nostra vida és quelcom que ve de Déu, que té quelcom de diví, un projecte de Déu, com una extensió amorosa de Déu. Déu ens ha fet per a que visquem del seu amor i per a que retornem a Ell per amor. El sentit de la vida és viure de i en una **comunió universal**: la comunió originària amb Déu i, com a conseqüència, la comunió entre tots els que vivim de la mateixa vida divina.

Maria Pallarès Sans

familia@mariapallares.org

M'agrada que em citis aquesta frase de Sant Irineu (i en llatí i totj), perquè resumeix perfectament el què volia dir: la glòria de Déu –el goig de Déu- és la vida dels homes, és comunicar-los vida, que tinguin vida... Però Sant Irineu afegeix: “I la glòria dels homes és la comunió amb Déu”.

La Essència del cristianisme segons Romano Guardini, no consisteix en creure en dogmes, sinó creure i seguir una Persona. Qui és Jesús de Natzaret? Quina vigència té avui el seu missatge?

Jesús de Natzaret és qui ve a concretar-nos tot això que potser podria resultar massa abstracte. Jesús ve a dir-nos amb el seu ésser-de-Déu entre nosaltres que Déu –el seu Pare- és el nostre Pare: que tots som fills vivint de la vida del pare, que tots som germans... I Jesús no només predica, sinó que practica la fraternitat, fent-se germà dels més senzills, pobres, esguerrats i fins i tot pecadors... És evident que això és de perenne actualitat. Precisament perquè els homes semblen particularment entossudits en el contrari, en destruir la fraternitat per prepotència, egoismes, exclusions, marginacions, per voler fer cadascú la seva vida a costa de la dels altres, contra altres. Només el missatge i la pràctica de Jesús pot salvar l'home.

Vas estar present en molts moments importants de la vida de la nostra filla Maria i ens vas acompanyar en tota la seva malaltia.

Parla'ns de Maria Pallarès Sans.

A mesura que passa el temps, el record de Maria se'm va imposant com el de una noia que va saber viure això amb una enorme naturalitat i espontaneïtat, potser perquè ho havia viscut de vosaltres, els seus pares. Ella era oberta, senzilla, atenta a tots, donada als altres, discreta, sense cap mena d'afectació o escarafall. Li sortia de dins. Per això era tana agradable estar amb ella. Era com lluminosa i càlida, sense artifici, neta, sense posa. Et senties a gust, estimat, tranquil al seu costat. Irradiava pau, fins en els seus darrers dies tan penosos en l'hospital. En la seva curta vida va arribar a una maduresa i a una plenitud extraordinàries.

Davant la mort de persones joves ens preguntem: per què? Solem pensar en el destí. Què es pot dir? Com ha d'afrontar un cristià la mort? Què podem esperar del més enllà?

La mort d'un ésser humà, i més si és jove, es sent com un absurd. Una vida és sempre obertura i promesa. Per què ha de truncar-se de cop una vida amb tot el que semblava prometre? No hi ha paraula humana que pugui donar resposta a aquesta pregunta. El que abans he dit sobre el sentit últim de la vida potser podria aixecar una punta del vel de misteri de la nostra existència aquí: la vida és un do que se'ns ha donat, que ve de Déu i torna a Déu. Com deia la vella tradició cristiana. La nostra estada aquí –que nosaltres valorem com total i definitiva- és només transitòria. La nostra verdadera pàtria no és aquí, sinó en Déu, del que venim. Com deia Sant Pau ens costa ser desvestits del nostre cos mortal, però és per a ser revestits d'immortalitat... El que succeeix és que no ens podem imaginar com serà aquesta immortalitat... i, mentrestant només tendim al dolor i al buit de l'absència. El que podem conjecturar és que si la nostra vida ve de Déu i és un do amorós de Déu. Déu no pot deixar que això es perdi definitivament en el no res per un accident biològic o circumstancial... A mi

Maria Pallarès Sans

m'agrada ponderar el sentit d'un preciós vers del Salm 116. Diu: "Al Senyor li doldria la mort dels que L'estimen (algunes traduccions diuen: la mort dels que Ell estima). Ah, Senyor, jo soc el teu servent des del dia que vaig nàixer. Tu m'has trencat totes les cadenes ..." Sí, hem de pensar que també a Déu li va doldre la mort de la vostra filla, i li va doldre tot el vostre immens dolor. Però, en un altre nivell, Déu alliberar la vida que Ell li havia donat, va trencar les seves cadenes ... Com esperem que ens alliberi a tots i que les nostres vides puguin tenir el seu ple sentit en Ell i tots en Ell. Se que aquesta manera de parlar pot sonar a paraules buides; però, pensant-ho en profunditat, suggereix quelcom que pot tenir molt sentit. Morir significaria tornar a la plenitud que, pel seu origen, la vida humana exigeix. No m'atreveixo a dir res més; només gosaria repetir: la nostra vida, que ve tota de Déu, està sempre en mans de Déu.

I, per últim, com podem/hem de viure la presència de la nostra filla?

La vostra filla sestà present a les vostres vides, però d'una altra manera. Ella vol seguir sent el que va ser: el vostre goig, la vostra companyia, inspiració, alè... No hem de deixar que la seva absència física corroeixi negativament les vostres vides. Segur que ella no vol això, sinó tot el contrari. Podeu preguntar-vos sovint i en les diferents situacions: com actuaria la Maria aquí? Què voldria ella per a nosaltres? I estigueu segurs que ella us acompanya molt més del que podeu percebre o imaginar

José M. Pallarès Soubrier

Barcelona, març de 2008